

DORMIAM ET QUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS.

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXII. ÉVF. 1932 OKTÓBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

IT DEUM ADORAVIT.

SPRITUS CONTRIBULATUS.

PARCE POPULO TUO.

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Díszgyűlésünk.* — *Kupka Izabella:* Himnusz. — *Mátrai Gyula dr.:* A lelki élet gyakorlatai. — *Kerner István dr.:* A legszentebb cselekményünk. — Az új harang. — *Mikula László:* «Én vagyok az élő kenyér». — *Német István:* A kegyelem csodás útja. — *Központi:* Októberi imaszándékunk. — Oltáregyleti élet.

Októberi imaszándékunk:

Könyörgés kis Szent Teréz pártfogásáért, hogy 1. Oltáregyesületünk buzgó új tagokkal gyarapodjék és 2. azok, kik már tagjai az egyesületnek, mindenben megfeleljenek szent hivatásuknak, 3. Kis Szent Teréz küldjön nekünk nagylelkű pártfogókat, akiknek módjukban áll, hogy adományokkal pótolják azoknak alamizsnáit, akik most nem tudnak az Oltáregyesület céljaira adakozni.

Sokan nem is tudják, hogy az Oltáregyesületnek a rendes tagok mellett pártolótagjai is lehetnek, akik nem végeznek szentségimádást, de évi nagyobb (kiki tehetsége szerinti) alamizsnát adnak. Felvétetnek azután jötevő tagok is, akik egyszer s mindenkorra nagyobb adománnyal segítik elő az Oltáregyesület céljait. Itt volna például «Az Isteni Gyermekebarátnál» című imakönyvünk kiadása, amely most — az első kiadás hatezer példánya már elfogyott — már esedékes volna, de nem lehetséges mindaddig, míg arra jötevő nem található.

«Karmel ősi szent hegyének» kedves csillaga küldjön égi fényt sok lélekbe, hogy az Úr Jézust igazán szeretni, Érette áldozatot hozni, az Ő országának ügyét előmozdítani, hathatósan képesek legyenek.

Központ.

Buzgó oltáregyesületi tagok, jertek minél számosabban az éjjeli szentségimádásra, mely október 17-én este 8 órától október 18-án reggel 6 óráig tart. Olyan sok nagy problémája van a világnak, hazánknak, egyházunknak, családjunknak, oltáregyesületünknek, használjuk föl ezt az alkalmat arra, hogy bizalommal könyörgjünk a szentségi Jézus előtt, mondván: Uram, Te mondtad, hogy kérjetek és adatik nektek, itt vagyok Előtted most, hogy kérjek sokat, nagyon sokat. De hisz kimeríthetetlen isteni mindenhatóságod gazdagsága. Te nem lész szegényebb azzal, ha mindent megadsz, amiért könyörgöm Hozzád (Itt elsoroljuk kéréseinket.) Jézusom, adj alkalmat arra, hogy hálaénekekkel töltsük be templomodat és növekedhessék szívünkben e nehéz időkben is az Irántad való feltétlen bizalom.

Diszgyűlésünk

NEM ANNVIIRA külső pompája, mint inkább belső tartalma miatt nevezük így. Nemcsak a keretek ünnepélyesek, hanem ünnepélyes alkalom az nekünk, amikor vezérlőgondolatokat kap az Oltáregyesület az arra hivatott szónokok ajkáról.

Olyan időket élünk, amikor minden bizonytalanságban ingadozik. Alig mutat vitalitást a legtöbb intézmény. S amelyik igazán él, az is keserves áldozatokat kénytelen hozni. *A világ most a keresztyét már csak ingadozó, roskatag léptekkel hordozó Krisztushoz hasonlít.* Anyagi erők híján, kell hogy annál jobban érvényesüljenek a lélek erői. *Ezeket adja, felfokozza, tevékenységre indítandja a mi diszgyűlésünk.* Beszédtémái meg fognak győzni bennünket arról, hogy az Eucharisztia maga is áldozat, hogy belevilágít az élet legsötétebb problémáiba, hogy nemcsak objektív értelemben mondhatjuk ezt, nem rajtunk kívül álló társaságnak szólnak az Eucharisztia mérhetetlen kincseiről mondott irányelvek, hanem először nekünk, az Oltáregyesület tagjainak és azután a mi apostoli buzgóságunkon át minden hívőnek.

Diszgyűlésünk alkalom lesz arra, hogy miként az apostolok az Úr Jézus köré gyülekezve megerősödtek, föllelkesedve, nekibátorodva indultak el azon helyekre, hová őket az Úr küldötte, úgy mi is az Úr Jézus közelében, szívünk-lelkünk energiáit újra élesztve, mintegy új küldetést kapjunk tőle oltáregyesületi munkánkhoz.

Oltáregyesületi tagok, jöjjetek okt. 17-én délelőtt az Örökimádásha, hogy újra szóljon hozzátok az Úr, hogy még jobban megismerjétek Őt és még nagyobb buzgósággal, még tökéletesebb oltáregyesületi étellel szolgáljátok és terjesszétek az Ő országát.

HIMNUSZ

Szeplőtelen Szűz, mennynek Királynője...
Isten szent Anyja, Mária!
H viharok felett ki tündökölsz fenn,
Mint tenger fényes csillaga...
Tekints, ó jó Anyánk, e kis seregre,
Mely Érted élni s halni kész;
Mely Céged óhajt eszményként követni
S Neked ajánlja im szívét!

Hitközöny s gyűlölet honol a földön,
Nyomában könny s nyomor fakad...
H bűn ellen mi harcba szállunk bátran
Eltjomehér zászlód alatt!
S míg tövis sebez a göröngyös úton,
Szemünkben lelkes lúz lobog...
Erény virágit gyűjtjük koszorúba,
Míg szívünk Jézusért dobog.

Céged dícsérünk búban és örömben
Oltalmunk édes szent Neved!
Jézus Szívét, hogy engeszteljük Uted,
Nyujtsd anyai segédkezed!
Segíts, ha küzd a hullámokkal sajkánk,
Kormányozd boldog révbe el,
S ha jó az est s lenyugszik életünk napja,
Uezess az égi honba fel!...

Kupka Izabella.

A lelki élet gyakorlatai.

1.

AZT GONDOLNÁ az ember, hogy itt természetesen első helyen az imádságról lesz szó. Nem. Van a lelki élet gyakorlásában egy, az imádságot megelőző és az imádságban is okvetlen szükséges kellék: *Az Isten jelenlétében járás.* Az Isten jelenlétének tudatos átélése, vagy úgy is mondhatnók, az Isten jelenlétének állandó tudata.

Szentegyházunk hittételként tanítja Isten mindenütt jelenlétét: Isten végtelensége elér mindenüvé, mindentudása előtt nem marad rejtve egyetlen ember élete sem, sőt minden emberi élet minden pillanatáról tudomást szerez öröktől fogva.

A lelki élet emberének állandóan benne kell állania abban a világosságban, mely Isten jelenlétéből árad ki. Ez a hit gyakorlásának szinte minden pillanatban való érvényesülése. Olyan szerepe van az Isten jelenléte tudatának, mint a napsugár fényének: tiszta ítéletet szerezni általa mindenről, ami előttünk megjelenik benne. Az Isten jelenlétének tudatában járó lélek *sohasem csak külsőleg látja a dolgokat, hanem azoknak belső értékét is föl fogja.* Ami rettenetes és elviselhetetlen a nem lelki embereknek, sokszor igen kedves és lelki gyönyörök forrása a lelki életet élőknek. Az Isten jelenlétének tudata nagy *biztonságérzetet* ad. Tudom, hogy az én Istenem szemmeltart engem. Semmi sem történhet az Ő engedelmé nélkül. Bizom gondviselésében, mert végtelenül jó hozzám. Mindent javamra akar fordítani. Én is akarom, hogy ezt megtehesse, tehát minden helyzetben az Ő akarata szerint viselkedem.

Meg akarok felelni mindig az Ő várakozásának, azt is úgy teszem, amit és ahogyan Ő akarja. — Az Isten jelenlétének tudata igen hatalmas *segítő a bűnök ellen és folytonos ösztönzés erénygyakorlatra, szentebb életre*. Atyám tekintetű úgy fölemel, annyira megnemesít, hogy Előtte képtelen vagyok vétkezni. Isten gondviselő jósága és üdvözítő, örök boldogságot adni kívánó akarata meghat bennünket. Ha rágondolunk, okvetlen eszünkbe jut, hogy Ő általa leszünk örökre boldogok. Miként a virág nem tud ki nem nyilni a nap sugárözönében, mi sem vagyunk képesek másképp reagálni a reánk ragyogó szeretetre, mint kedvében járni Neki. Tehát már nemcsak a bűnt kerüljük, hanem iparkodunk erénygyakorlatainkkal is kedveskedni Neki. Mint a nap nyáron adja a legtöbb fényt, nyár idején fejlődik leghatalmasabban a természet, az *Isten jelenlétének tudata valóságos delelője minden vallásos gondolatnak* és éppen azért forrása az erénygyakorlatoknak. Minden erény ennek hatása alatt fejlődik leghatalmasabban és mentesül a sokszor bántóan közbejátszó emberi tekintetek (hiúság, érvényesülés, önzés stb.) erényeket eltorzító, sőt sokszor megsemmisítő befolyásától. Az Isten jelenlétének tudata folyton ösztönöz arra is, hogy Őt ott keressük, *ahol jelenléte a legmegfoghatóbb: a legméltóságosabb Ottárszentségben*. Ebben a Szentségben, Jézus Szívében ott izzik az Isten jelenléte. Külső megjelenésének szerénysége és eledeljellege a legbiztatóbban ajánlja a kedvező alkalmat a Vele való egyesülésre. Itt megfogható a jelenléte, itt állandóan hangzik a hívása: «Jöjjetek Hozzám mindannyian» és bátorítása: «Vegyétek és egyétek». Innét vihetjük magunkkal a mennyország «szájízét», amelynek boldogító édessége állandóan feléje irányítja vágyainkat és akaratunkat.

Tekintsünk gyakran Szent Ignáccal az égre, de még gyakrabban nézzünk P. Plus tanácsa szerint a szívünkben jelenlevő Istenre, hogy életünket megszentelje az Isten jelenlétének tudata. Mátrai Gyula dr.

A legszentebb cselekményünk hármias nagy értéke.

BI NE TUDNA rögtön megfelelni arra a kérdésre, hogy mi a katolikus anyaszentegyház legszentebb cselekménye. A szentmiseáldozat. De ha e szent cselekmény értékeit keressük, már nehezebb a felelet. Az opus Dei oly értékeket rejt magában, melyeket érdemes kutatnunk s ha megtaláltuk azokat, érdemes az evangéliumi ember példája szerint, aki nagy kincset találván, mindenét eladta, csakhogy a rejtett kincs birtokába jusson, nekünk is minden mást kevésbé értékelni s a szentmisét mindenk fölé helyezni. Szent Benedek apátúr Regulájának 43. fejezetében ezt mondja: «Az isteni szolgálatnak semmit se tegyünk elébe». S miért nem? Azért, mert az értékben mindeneiket messze fölülmul.

Az első nagy értéke a szentmiseáldozatnak az a tárgyilagos hódolat, tisztelet és dicsőség, amelyet Isten szent Fölségének nyújt. Az egész nagy természetnek, a föld összes népeinek, az angyali seregeknek és égi szent lelkeknek együttes dicsőreftci messze alattamaradnak értékben annak a tiszteletnek és dicsőítésnek, amelyben Isten az Úr Jézus szent testének és vérének feláldozása által részesül. A szentmiseáldozatra joggal alkalmazhatjuk Bourdalounak a keresztáldozatra mondott szavait. Nincs a nagy természetben a mindenható Istennek egyetlen egy remek alkotása sem, melyben annyira fölismerhetné Isten önmaga végtelen nagyságát, mint a szentmiseáldozatban. Isten hódol oltárainkon Istennek, az Isten szent Fia száll le az oltárainkra, hogy mint áldozati bárány önmagát ajánlja fel a kenyér és bor színe alatt az Isten szent Fölségének imádására, tiszteletére és méltó dicsőítésére.

Istennek ennél tökéletesebb dicsőítése nem lehetséges. Nem csoda, ha az egyház e csodálatos tisztelet és dicsőség fényében úszva, elragadtatással veszi kezébe a szent ostyát és a kis Úrfelmutatásban azt a szent kehely fölé tartva ujjongva mondja: «Óáltala, Övele és Öbenne neked, mindenható Atyaistennek a Szentlélek egységében minden tisztelet és dicsőség.»

Mily nagy kincse ez az Istent szerető léleknek, hogy van mivel méltón hódolnia a Teremtőnek. Van mivel lerónia háláját a megszámlálhatatlan jótéteményekért. Van mivel megengesztelnie a megbántott isteni szent Fölséget. Van mivel biztosítania a gyarló emberi életéhez annyira szükséges isteni segítséget.

A második megbecsülhetetlen nagy értéke a szentmiseáldozat bemutatásának az az áldozatos lelkület, amelyet belőle a keresztény hívek merítenek. Jézus áldozatos lelkülete érinti itt a mi lelkünket s nagy áldozatokra készíti, képesíti azt. Készek vagyunk itt Jézussal a mi életünket is, a mi testünket és vérünket is az Úr oltárára helyezni. Az Úr szent Fölségének tiszteletére, szolgálatára azt felajánlani. Krisztus a szőlőtőke s mi rajta a szőlővessző, s a mi áldozatos jócselekedeteinkből sajtoltatik az a pár vércsöpp, amely Jézus vérével egyesülve szolgál Isten dicsőségére, de egyben a mi lelkünknek megerősítésére. Erre az áldozatos lelkületre vezet minket önként az első szentmiseáldozat és keresztáldozat közti lényeges összeköttetés. A szentmise és a kereszt elválaszthatatlanul van összefűzve isteni rendelés alapján. Mily könnyű nekünk az élet keresztjét odakapcsolnunk a szentmiseáldozathoz és erőt merítenünk Jézus szent áldozatából a mi keresztünk türelmes, nagylelkű és örvendetes elviseléséhez. Az első keresztények az első három század véres üldözéseiben, mérhetetlen szenvedéseiben megtalálták ezt a szent kapcsolatot az élet keresztje és Krisztus szent áldozata között és azért hitük lángoló buzgalomával vettek részt a szentmiseáldozaton és merítették erőt, áldozatos lelkületet az üldözések hősiesség elviselésére, a vértanúság keresésére.

Csak midőn a szenvedések szünőfélben voltak s nem volt már szükség áldozatos lelkületre, lanyhult el a keresztények részvétele a szentmise-áldozaton. Amint azonban a századok folyamán elemi csapások, háborús-kodások stb. folytán újból megnövekedtek a szenvedések, az áldozatos lelkületnek, a hősiessz szenvedésnek mindenkor kiapadhatlan forrása volt a szentmiseáldozat. A mostani időknek szinte utólérhetlen sok megpróbáltatásaiban, nélkülözéseiben, szenvedéseiben is a szentmiseáldozatból kell merítenünk áldozatos lelkületet. «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.» A memoria passionis, a szenvedés emléke újul meg itt; az önmagát naponkint feláldozó Krisztus példája erőt ad arra, hogy mi is meg tudjunk halni önmagunknak és a világnak és hős lélekkel tudjuk viselni a világnak minden gonoszságát, üldözését, szenvedését, keresztjét. «Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is megvolt, aki (a szenvedő) emberekhez hasonló lett és külsejét tekintve úgy jelent meg, mint ember, aki megalázta magát, engedelmes lett a halálig és pedig halálig a keresztfán.» (Filip. 2s.) A kereszthalálig engedelmes, az önmagát napról-napra újból feláldozó Krisztus szent érzelve, áldozatos lelkülete árad a szentmisén a lelkünkbe és képesít minket arra, hogy a mostani nehéz időkben is meg tudjunk nyugodni a jó Isten szent akaratán és tudjunk a feltámadásban rendületlenül

halálra adta magát, engedelmes lett a halálig és pedig halálig a keresztfán.» (Filip. 2s.) A kereszthalálig engedelmes, az önmagát napról-napra újból feláldozó Krisztus szent érzelve, áldozatos lelkülete árad a szentmisén a lelkünkbe és képesít minket arra, hogy a mostani nehéz időkben is meg tudjunk nyugodni a jó Isten szent akaratán és tudjunk a feltámadásban rendületlenül

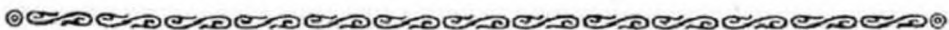
bízva nézni a sötét jövőbe. A harmadik nagy értéke a szentmiseáldozatnak a «*signum unitatis et vinculum caritatis*», hogy az az egység jele és a szeretet szent kapcsolata köztünk.

A közös áldozatban egygylésűnk, a szeretet legszentebb kapcsával egybefűződünk. Itt a nagy áldozatban tanulunk hivatásosan élni, nemcsak magunkért dolgozni, de magunkat és életünket a köz javára feláldozni. Mennyit tesz Krisztus az áldozatban embertársaimért, az egész világ üdveért. Milyen fönséges példát és hathatós ösztönzést nyerek itt a felebaráti szeretet gyakorlására. Minden reggel feláldozza magát Krisztus az én testvéreimért, az én felebarátaimért; az Ő példája szerint kell nekünk is az Úr oltárára helyeznünk áldozati ajándék gyanánt a mi hivatalbeli, állásbeli kötelességeink teljesítését, a köz, az egész emberiség javára végzett munkálkodásunkat. Ily felfogásban nem lesz működésünk, munkálkodásunk kényszermunka, hanem szent áldozat az Isten oltárán az emberiség javára. Egy protestáns gyártulajdonos észrevette munkásain, hogy egész más lelkiülettel végzik munkájukat azon munkásai, akik reggelente a gyári munka megkezdése előtt szentmisét hallgatnak. Azt hiszem, hivatalfőnökeink százával tennének ezen megfigyelés mellett tanuságot. Olyan időben, midőn minden egyes embernek az utolsóját is oda kell adnia szenvedő, nélkülöző embertársának megmentésére, megbecsülhetetlen értéket képvisel a szentmiseáldozat, amely az embereket áldozatos felebaráti szeretetre képes ránevelni.

A nagy áldozatos szeretet szemléletére, amelyben Krisztus naponként feláldozza magát az emberek üdveért, Szent János evangélista fölkiált: «Szeretteim! ebben áll a szeretet: Isten elküldötte Fiát engesztelésül a mi bűneinkért. Ha Isten így szeretett minket, nekünk is kell egymást szeretnünk». (Ján. 4:10.)

Ha van tehát köztünk az egy közös szentáldozat által lelki közösség — «mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk» (I. Cor. 10:1) — tegyük nemcsak a nemzetek nagy apostolának, Szent Pálnak, hanem elsősorban Krisztus Urunknak örömét teljessé azzal, hogy egyetértők vagyunk, egyazon szeretettel bírunk, egyakaratók és egyérzésűek vagyunk. «Egyikünk se tartsa azt a szemé előtt, ami az övé, hanem azt, ami a másé.» (Filip. 2:1.)

Kerner István dr.

Liziói Kis Szent Teréznek igen kedvében járhatunk az alábbi fohással:

«Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek, miképpen kezdetben vala, most és mindörökké. Amen. Uram, adj Egyháznak szent papokat és buzgó szerzeteseket». 300 napi búcsút engedélyezett a S. Poemit.
1923 júl. 27.

Az új harang

A PLÉBÁNOS ÚR a hittanórán boldogan jött be az osztályba. — Kis fiaim — kezdte mindjárt az ima után — jó hírt hozok: tudjátok, hogy újra építették templomunk mellett a haranglábat, most aztán a régi harang helyébe, amelyik sok derék katonával együtt a háborúban maradt, új harangot kapunk. Nagy áldás ez, kis fiaim. Tudjátok-e, miért?

A szőke, barna fejek meghajoltak a gondolkodás terhe alatt. Egyszerre csak Márton, a vendéglős fia, diadalmasan kiáltotta a katedra felé:

— Ha a harang jelzi majd az időt, nem késünk el többé a nagymiséről.

— Ez is igaz — mosolygott a plébános úr. — De azért ennyit egy közönséges óra is megtenne. Nem, a harang sokkal nagyobb dolog: hirdeti az örömeinket, megsiratja a bánatunkat, imádkozik a betegeinkért...

Imádkozik a betegeinkért! Mikes Andris csak ennyit jegyzett meg magának az egészségből. Az édesanyja már hetek óta feküdt és a falusi orvos bizony nem sok jót ígért. Immel-ámmal mondogatta, hogy hát eltart még egy darabig...

Egyre-másra multak a napok, ólmos egyformasággal, fájdalmasan. Édesapa is olyan komolyan nézett maga elé, Andris pedig meghúzta magát és a ház valamelyik sarkában gubbasztott bús egymagában.

Annál jobban megdobogtatta szívét a jó hír. Egyébre se tudott gondolni. Hiszen alapjában véve olyan egyszerű a dolog: miután új harangot kapnak, az új harang pedig imádkozik a betegekért, hát majd édesanyjáért is imádkozik. Még hozzá azonnal! Már olyan soká tart ez a betegség! Aztán meg a harang első imája biztosan jobb, mint azok, amelyek már csak azután jönnek.

Mikor Andris itt tartott, már tudta is, mit akar. És amikor a plébános úr bejelentette, hogy Anna-Mária, a harangláb új lakója, húsvét napján fog először megszólalni, megrázta a fejét és kis szívében szilárdan eltökélte:

— Azt már nem! Mert legelőször édesanyámért fog megszólalni! Én magam fogom meghúzni a kötelet.

* * *

Beköszöntött a nagy nap. Andris kihasználta a betegség okozta zavart és már hajnalban kisurrant a házból. Dobogó szívvel lépdelt a mezei úton. Frissen zöldelt a tavaszi fű, a harmat úgy csillogott rajta, mint a gyöngy. Idejében érkezett a templom elé... Még nem szólalt meg a harang.

Ott azonban nagy csalódás várta Andrist: Hiába kereste a kötelet... Kötél nem volt sehol. A jó sekrestyés bácsi biztosan majd csak nagymise előtt szereli fel... Mit tegyen? Ha nem talál ki valami okosat, a csodálatos hang nem az édesanyjáért száll majd legelőször Ég felé.

Nem soká habozott. Mária-Anna ott függ a haranglábban... Az bizonyos. Mindannyian látták, amikor előző nap felhúzták a toronyba. Nem kel-

lett mást tennie, mint felmászni a még újonnan pirosuló tető alá, ott majd megkondítja.

Szinte megijedt a saját vakmerőségétől, de azért elszántan indult neki. Három perc alatt megmászta a meredek, magas lépcsőket és lelkendezve, reménykedve állt meg a harang alatt. Olyan új volt minden. Még érződött a fa friss szaga és pókháló sem volt sehol. Egy alvó denevér csüggött fejjel lefelé az egyik gerendán.

De Andris nem sokat törődött ezekkel a részletekkel. Csak a harangot látta, a szép, ragyogó harangot, amely csillogva verte vissza a nap első sugarait. Remegő kézzel simogatta meg a síma ércet.

— Mondd, Mária-Anna — suttogta könnyesen — úgy-e imádkozol édesanyámért?

A harang biztosan szívesen imádkozott, de persze nem felelt. És imádkozni sem tudott magától, segíteni kellett neki. A gyermek izgatottan nyúlt alája, forró kezébe fogta a hideg bronznyelvet, magához húzta, aztán eleresztette...

Mély zengő, dagadó hang töltötte be a tornyot, a falut és körül az egész eget. Biztosan felszállott Isten trónusáig és a jóságos Atya szeretetébe ajánlotta a beteget.

Andris remegett az ijedtségtől, de azért nagyon boldognak érezte magát. Két kezét összekulcsolta és ő is imádkozott. Ekkor hirtelen durva kéz ragadta meg a gallérjánál és a sekrestyés dühös hangja kiáltott reá.

— Megvagy, csirkefogól Nem szégyenled magad? Jösszte velem!

Andris úgy érezte, mintha idegen erő vitte volna le a lépcsőn. Odalent a plébános úr várta meg egy másik magas bácsi, aki előző este érkezett a városból és akit nagy tisztességgel fogadtak.

— Na, kis gazember — kezdte haragosan az idegen és Andrisnak még jobban inába szállt a bátorsága. — Hát te szólaltattad meg időnek előtte a keresztlányomat? Már most mit csináljunk veled?

— Bácsi, kérem... — hebegte Andris riadtan — ...én csak... én csak édesanyám miatt...

— Édesanyád miatt? Hogy érted ezt?

— Mert hát a harang imádkozik... és én azt akartam, hogy először édesanyámért imádkozzon... olyan beteg, szegény!

Mária-Anna keresztapja megfogta a gyerek kezét és letörülgette a könnyeit.

— Vigyél el az édesanyádhoz — mondta azután szelíden.

— A bácsi el akar jönni? Hozzánk?...

— Igen, az édesanyádhoz — felelte mosolyogva az idegen. — Meg akarom gyógyítani őt. Én orvos vagyok és Isten segítségével már sok beteget sikerült meggyógyítanom. Miért ne sikerülne ezúttal is?

Andris dobogó szívvel, boldog csodálkozással hallgatta. És az orvos megsimogatta, kézenfogta és mialatt mentek hazafelé, azt mondta neki:

— Látod, kis fiam, te leszel édesanyád megmentője azzal, hogy megszólaltattad a harangot. A harang imája a tieddel együtt biztosan eljutott az Úristenhez.

— /—

Én vagyok az élő kenyér...

OLY FÁRADT vagyok, pihenni vágyom. Már-már alszom, amikor síró panasz, szívet tépő jajkiáltás és — nem merem kimondani — istentbántó káromkodás, égbekiáltó szitkozódás, ocsmány beszéd disszonáns muzsikája zavarja meg édes álmom. A nagy zürzavarban elkábulnak érzékeim és csak e két szót hallok: Krisztust! Kenyeret!

Talán nem mindig hallható e kiáltás. De ott sír hangtalanul is minden ember szintelen arcán a könnytelen fájdalom, amit az élni akarás vágya sajtol ki a vérző szívekből.

Életet sóvárog minden.

A boldogságot kereső, élvezetet hajhászó világ magára eszmélt, fölfigyelt a názáreti Tanító szavára, Aki világosan, szerető atyai Szíve útmutatása szerint föltárta az igazi boldogság nyolccas útját, Aki rámutatott az élet-élvre, az éltető kenyérré: «Én vagyok az élet kenyere». (Jn. 6, 35.)

Nem tudom, mit látnak a marslakók, ha a Földre néznek, de valami furcsát, valami csodásat láthatnak. Nekem úgy tűnik fel, mintha a Föld visszafelé forogna tengelye körül. Nem. Ennél is bolondabb, veszedelmesebb. Belekábultunk a mámorító élvezetekbe s eleresztettük életünk tengelyét, támaszát, Krisztust és most távolodunk életünk napjától, rohanunk el az éltető középponttól, magától az élettől. A természetes életöszton még nem romlott meg, fölkiált, ha belevág elevenjébe a haláltokozó gyilok: életet! — Fölsír cserepes ajkán a Miatyánk kérése, ha éhes: Kenyeret! Kenyeret! Alig van szegény földanyánk hátán parányi hely, ahol ne volna hallható e kétségbeejtő kiáltás.

Lankás magyar rónáink puha, fekete humuszát évről-évre gazdagabban borítja a rengő-ringó aranytenger telve érett kalászokkal, buja acél-búzával. Ez valóság, de költészetnek hangzik; és annak is megfelelne. Az aranyrengeteget látva megittasul a lélek és bizakodva emelkedik ki a lenyűgöző csüggedésbéklyóból s vidáman mosolygó arccal néz a ködfátyolos jövőbe.

És mégis... — bár van éltető kenyér, mosolyt csalogató napsugár, dalos ajak, nótáskedélyű szív hiába keresünk igazi magyar életet, hiába krisztusi életet — nincs. Milyen kemény, rideg szó ez a nincs; de ez így van. Az a sok búzakereszt minden nyáron a határban gyászos trianoni kereszt;

magyar bánatunk, titkos fájdalunk jelképes, néma keresztje. Nem tudunk kiemelkedni ebből a tompa aléltságból, nem tudunk életrekelni, mert nem ismerjük az *élet kenyérét*, mert nem esszük a *Krisztus-kenyeret*.

Hol ez a kenyér? Kié ez a kenyér?

Halljuk csak, mit mond magáról Jézus:

«*Én vagyok az élő kenyér, mely mennyből szállott alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet majd én adok, az én testem a világ életéért.*» (Jn. 6, 51. 52.)

Élni akarunk! Élni boldogan, élni örökké! Ezt akarja az édes Jézus is, az élők Istene. Ő maga képesít bennünket a szebb, az igazán boldog életre: Kenyeret ad, saját testét. Ez *éltet*, mert «az élet kenyere» — és *örökké éltet*, mert «*élő kenyér*», soha meg nem halhat. Ő mindenkit éltetni akar; nem zár ki senkit kegyes szívének meleg szeretetéből: «*Jöjjetek hozzám mindnyájan*»... (Mt. 11, 28.)

Pusztában járók vagyunk. Az út bizonytalan előttünk, a Nap heve szinte tűrhetetlen. Pihenjünk le egy kissé a puszták oázisánál! Nem kell Őt keresnünk: Ő maga kínálkozik szomjunk oltására, éhségünk csillapítására: «*Aki énhozzám jön, nem fog éhezni, és aki énbenem hiszen, sohasem szomjúhozik.*» (Jn. 6, 35.) Ő gyöngé testünk, halódó életünk erősítő, éltető kenyere, Ő üdvösségünk mámorító bora. «*Aki énbenem hiszen, sohasem szomjúhozik*» — nem szomjúhozik kielégítetlenül. Nem dermed meg sóvárgó, egetkereső lelke a megnemértés hideg, fagyasztó szelétől. Mennyei kenyeret... Panem de coelo... üdvözítő italt nyújt neki az élet Mestere, szüzi testét, piros vérét. «*Az én testem bizonytalán étel, és az én vérem bizonytalán ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbenem marad és én őbenem*» (Jn. 6, 56. 57): az örök Istennel örök életet élünk, a boldog Istennel boldogok leszünk! Ki nem akar boldog lenni? Nincs — azt hiszem — teremtett lény, akiben ne élne, ne égne e vágy. Én is boldogságra törekszem, úgy-e, testvér, te is. De az igazi boldogságot csak a lelki örömek adják! Ha tudok — könnyes szemmel bár, de megnyugvással — a szenvedő Krisztusra nézve, véres keresztjét átölelve szenvedni... szenvedni nagyon szeretetből... — ő, kimondhatatlan boldogság!... Testvér! Volt már ebben részed?... Szervenődni fájón, könnymosolyos arccal... tűrni megaláztatást, mellőzést, gúnyt, lenézést igazi lelki örömmel — nehéz, nagyon nehéz... de mérhetetlen boldogság... Ez az örök élet előérzete, éltető fuvalma.

Mily kevesen gondolnak erre! Ó, mily kevesen ismerik a Krisztus-kenyeret! A pusztában vándorló zsidók mohó vággyal szedték a mannát — és mi milyen lanyhák vagyunk a sok buzdítás után is: «*Vegyétek és egyétek!*» (Mt. 36, 26.)

A közönyös szívekben talán felüti gögös fejét a hideg kétely: Kemény beszéd ez» (Jn. 6, 61) — de mi, akik szeretjük Jézust és Krisztusnak mondjuk

Öt, leborulunk az Úr fehér asztala előtt és nyíltan, szívből, meggyőződésből valljuk Szent Péterrel: «Mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia». (Jn. 6, 70.) Uram! Ha lehetséges volt ötezer éhes hallgatód Jús megvendégelése öt árpakenyérből és két szikár halból, akkor az is lehetséges, hogy az «élő kenyér», «az élet kenyere» önmagát adja éltető eledeül éhes lelkünk táplálására!

Bizalommal járulunk Hozzád, édes Jézusunk, mert Benned akarunk maradni; Benned, Általad bőségesebb életet élni s azért esedezve kérünk: «Uram! mindenkor add nekünk ezt a kenyeret» (Jn. 6, 34), az élő, az éltető kenyeret, a Krisztus-kenyeret!

Mikula László.

A kegyelem csodálatos útja.

Svájci levél.

(Vége.)

CSZEMBE JUT, kezdő teológus voltam, egyik bizalmas percben azt kérdeztem nagy tudományú professzoromtól: nekünk, katolikusoknak annyi kiváló tudósunk van, miért nem írnak ezek olyan könyvet, hogy annak hatására mindenki megtér az Egyházba. Nagyot nevetett a jóságos ember öles naivságomon és azt mondta: látszik, még nem tanult dogmatikát; könyvet írhatunk, de kegyelmet nem adhatunk hozzá. Megtérni, hinni csak kegyelemből lehet. Nagyon igaz, amit a jó úr mondott. Tudósok írhatnak könyveket, melyekben lehet szellemi örömet, élvezetet találni, de a megtéréshez, a hithez kegyelem kell, melyet igen sokszor az egyszerű, buzgó, adoráló lelkek esdenek ki. Azok a rejtett zárdalakók, azok az ismeretlen kis jegyesei a szentségi Jézusnak, kikről a világ nem tud, azok a hitükben boldog lelkek, kiknek szívét vonzza az oltár élő kincse, bármerre járnak is, ezek az isteni kegyelemnek kiesdeklői, ezek termékenyítik meg a könyvek betűit, a szavak erejét s az apostoli munkát. Nagy vigasz ez azokra a kicsi lelkekre, kiknek élete jelentéktelennek látszik, de csakis látszik, mert szeretetük, imájuk, áldozatuk termi a legdrágább kincset, az igazi életről a kegyelmet. Ezzel jutalmazza Isten az alázatos, elrejtett, áldozatos életet.

A kis harcias rabbijelölt megtörtén hagyja el bátyját, nem is sejtí, hogy rövidesen ő is a keresztségnek új életet fakasztó hajjai alá hajtja mély alázattal és boldogan most még fennhéjázó fejét. Kezébe akad az Evangélium, a minden könyvek könyve. Sohse látta eddig. Olvasni kezdi s nem tudja letenni. Ezek más szavak, mint a többi könyv szavai. Eléven szavak és éltető betűk. Egy arc rajzolódik eléje, az Úr Jézus arca, ez a fenséges isteni s mégis emberi arc. Nem tud tőle szabadulni. Mindig elevenebb, fenségesebb és mégis szelvidebb, mégis vonzóbb lesz ez az arc. Úgy jár, mint a reményvesztett két tanítvány az emmauszi úton: gerjedezik, felmelegsik a szíve. Minél többet

olvas, annál jobban szomjazza a jóhír igéit. Megszereti Krisztust, nem tudja többé elhagyni. Vele van éjjel, vele van nappal. Fogoly lett, Krisztus foglya az ifjú. Űresnek érzi lelkét, ingatag talajnak talmudtudományát, befejezetlennek ősei hagyományát. Csupa kérdőjel a lelke multjának igaza iránt, tanítói nem tudják megnyugtatni. A lelkébe nyomult Krisztus-arc nem hagyja békén. Fut, siet Párizsba bátyjához és 24 éves korában karácsony szent vigiliáján újjászületik Krisztusban, megkeresztelkedik.

Nem lehet megindulás nélkül olvasni azokat a boldog meghatottságból írt szavakat, melyekkel egyik bizalmas barátját értesíti a nagy eseményről. Lelkendezve s a szinte földig roskadó hála szent érzelmeivel közli, hogy a szent keresztség pillanatában mintha kicserélték volna. Új ember lett. Eltűnt minden kételye, minden aggodalma, minden félelme. Szíve mintha tűzgyolyóba merült volna, mely kimondhatlan és soha nem érzett békével és boldogsággal töltötte el. Egész más színben tűnt fel előtte a szertartást végző pap és annak egyházi ruhája, melytől azelőtt úgy félt és irtózott. Főképpen pedig valami szent erő, eddig ismeretlen elszántság fogta el, hogy az Egyházat, melynek fia lett, egész lelkével és minden tehetségével szereti, annak törvényeit megtartja és javát szolgálja.

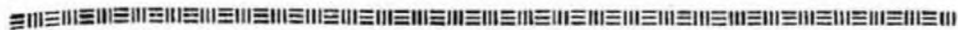
Ime a boldogság, és kegyelemittasultság szavai. Kiérezzük rajtuk az isteni szeretet illatát. Nem csoda, hisz a keresztség az Isten atyai szeretetének csókja az emberi lelken. Az első, a legszebb kegyelemnek érintése, beáradása az emberbe, melytől újra egy magasabb életre születünk és eltelünk lélekben sok-sok kegyelmi erővel, a Szentlélek adományaival, hogy magasztos istenfiúságunkhoz méltóan élhessünk. Ez a kegyelem bearanyozza gondolati, érzelmi és akarati világunkat és olyan nemes, magasabb indításokat ébreszt bennünk, melyhez foghatót semmiféle emberi tudás nem adhat. Huszonnégy évig nélkülözte, most annál kedvesebb. Sokáig nem tudott róla, most annál drágább. Földi atyja kitagadta érte, de ő más Atyát, a mennyei Atyát nyerte benne. Ó, hogy megszegyenítenek ezek a konvertiták bennünket, kik születésünk után rögtön újjászülethettünk, kik egy lépést sem tettünk a keresztségért, kik nagyon is ingyen kaptuk ezt a kimondhatlan nagy kegyelmet.

A keresztség után hamarosan a párizsi szemináriumban találjuk Liber-
mannt. Pap akar lenni. A szent intézetnek nincs boldogabb lakója, mint ő. Van alkalma, hogy mélyebben nézzen abba a krisztusi arcba, mely már szívébe rajzolódott. A ház csendje, pontos rendje, tanulmánya, főleg pedig a ház lelke, az Eucharisztia, földöntúli boldogsággal töltik el. Minden reggel azzal ébred: a Mester itt van és hív téged. Most már nem fut tőle, mint valaha, sőt naponként felkínálja magát, minden tehetségét, hogy szorosabb kapcsolatban legyen isteni Mesterével. Boldogan, gyorsan tűnnek az évek, már-már számlálgatja a hónapokat, heteket felszenteléséig, mikor egyszerre nem várt, nem is sejtett szörnyű akadály merül fel, kitör rajta a szívbaj a maga rettenetes

formájában, gyakorta összeesik, habzik a szája. Ilyen betegséggel pap nem lehet. Mint a villámcsapás, úgy érte ez a baj. Isten nagy próbának veti alá. Libermann nagysága a súlyos kereszt alatt ragyog fel. Csodálatos nagy lelki nyugalommal, türelemmel és hősi bizalommal fogadja keresztjét és hordozza hosszú tíz esztendőn át. Bizonytalan lett sorsa, jövője. Az emberi ész sem segítséget, sem reményt nem nyújthatott. Istenben bízott. A reménytelenségben is remélt. Nagy hite, mély alázatossága és rendíthetetlen bizalma, mely a szeretetből táplálkozott, tartotta fent. Ebből az időből származó levelei valóságos himnuszai az Isten iránt való nagy bizalomnak és szeretetnek.

A rettenetes baj hosszú tíz esztendeje alatt nem csökkent, sőt nőtt az isteni szeretetben. Reménytelen állapotában érlelődik meg lelkében a gondolat, hogy a szegény négerek apostola lesz. Istennél semmi sem lehetetlen. Ez volt ereje. Rómába zárandokolt. Koldusként él a koldusok között. Sokszor nincs egy falat száraz kenyere, de rendületlenül bízik, imádkozik, látogatja a szent helyeket. Beszél missziós tervéről papokkal, azok kinevetik. Ez sem szegi kedvét. Lorettóba zárandokol. A Szent Szűzben egyedüli bizalma. S ez nem csalta meg. Egyszersmindenkorra megszűnt szívbaja. Hamarosan pappá szentelték. Megalakította kongregációját és rövid élete már csak nagy Te Deum volt Isten s a boldogságos Szűzanya iránt. 1852-ben halt meg ötvenéves korában.

Drága lélek, szabad-e bajainkban csüggednünk? Látod, a jó Isten sokszor minő kanyargós, de mégis biztos úton vezet a kicsi emberi lelket. Tanuljunk meg bízni, hinni, alázatos türelemmel szeretni. *Német István.*

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Eucharisztikus programmunk az őszi országos katolikus nagygyűlés alkalmával. Az országos katolikus nagygyűlés legkimagaslóbb eseménye lesz az idén is az okt. 16-iki szentségi körmenet, amely reggel 9 órakor indul a Szent István-bazilikából az Országház elé, ahol *dr. Serédi Jusztinián* bíbornok-hercegprímás szentmisét, *dr. Glattfelder Gyula* püspök pedig szentbeszédet mond. Ezen a körmeneten az oltáregyleti központ a szokott módon vesz részt. Gyülekezés 8—8 ó. 20 p.-ig a bazilikának Erzsébet-tér felőli terraszán. Mivel a menet eleje már 8 óra 10 perckor elindul, kérjük az oltáregyület tag-

jait, hogy pontosak legyenek, mert $\frac{3}{4}$ után már senkit sem bocsátanak át a kordonon. A körmenet alatt a rózsafüzért imádkozzuk, amelyért — már 5 tized elvégzésénél is — a legfölségesebb Oltárszentség közelében teljes búcsú jár.

Október 17-ike lesz a mi napunk. Közös szentáldozás reggel a 7 órai szentmisén lesz, mert a nagymisén igen sok alkalmatlansággal jár a gyűlésre átalakított templomban. A nagymise a legmértékesebb Oltárszentség kitételével $\frac{1}{2}$ 9 órakor kezdődik. Pontifikálja *dr. Rotta Angyal* pápai nuncius, c. érsek. A szentmise után elvisszük a templomból a legfölsége-

sebb Oltáriszentséget. 10 órakor érkezik a szentélyen keresztül Öminenciája és azonnal megkezdődik a díszgyűlés. Elnöki megnyitót szintén Öminenciája mond. Szónokaink: *dr. Oetter György* váci theol. tanár és püspöki szertartó «Az Eukarisztia mint áldozat, *gróf Mikes János* püspök «A dublini eukarisztikus világkongresszus vezérgondolatai» címen és *dr. Pálfi Lajos* újbudai plébános «Az Oltáregyesület a plébánián» címen mond beszédet. A gyűlés után a pápai himnuszt énekeljük. — A legméltóságosabb Oltáriszentség újra csak délután 2 órakor tételik ki imádásra, miután a templomot rendbehozták. (A nagymisén és a gyűlésen fenntartott helyekre jogosító jegyek az Oltáregyesület irodájában [IX., Üllői-út 77.] okt. 9—15-ig kaphatók.) Este 7—8-ig ünnepi szentórát tartunk a legfelségesebb Oltáriszentség imádsására. Vezetője: *dr. Breyer István* trisipai püspök, esztergomi kanonok és szeminárium rektor. Áldás után kezdődik az egész éjjelen át tartó szentségimádás, melyre jelentkezni csak nőknek lehet október 9—15-ig a központi irodában. Minden oltáregyesület küldje el megbízottját, aki beszámol tagtársainak a díszgyűlés lefolyásáról, illetve vezérgondolatairól. Addig pedig imádkozunk, hogy minden kegyelem megadassék azoknak, kik gyűlésünket irányítani fogják. A szentségi Jézus nevében hívjuk szeretettel részvételre az oltáregyesület tagjait.

A Szent József-harang ügye. Már említettük m. t. olvasóinknak, hogy még a háborúban elvitt nagyharangunk pótlására egy 12 mázsás, Szent József tiszteletére szentelt harangot szeretnénk beszerezni az Örökimádás részére. A harang mindennap akkor fog szólni, mikor a legméltóságosabb

Oltáriszentséggel áldást adnak. Azonkívül nagy ünnepeken az ünnepi szentmisében Úrfelmutatáskor és ünnepélyes alkalmakkor a főpásztor érkezésekor. — A jún. végéig begyűlt adományokról beszámoltunk, most a jún. 29—sept. 25-ig begyűlt adakozásokról számolunk be. A Szent Kereszt-oltárnál felállított harangperselyben júniusban 116 P 81 fill., júliusban 50 P 14 fill., augusztusban 80 P 20 fill. Szent József-képek eladásából (Üllői-út 77. alatti porta) 7 P, Csányi János és neje 10 P. Sz. P. (Újpest) a gyűjtés kezdetén adott 40 P-höz újabb 10 P-t, Szilvássy Gyula gyűjtése (Hatvan) 20 P, Wintermantel Józsefné 5 P, Hős Margit 3 P, Eszterházy Mary grófnő 100 P. Szent József nem lesz hátlatlan a nemesszívű jótévők iránt. További nemes adományokat kérjük az Oltáregyesület irodájába (IX., Üllői-út 77.) vagy a templom lelkészéhez eljuttatni.

Az Örökimádás-zárdának (Mária Reparatrix) nagy vendége volt. Szeptemberben hivatalos látogatásra jött Rómából Mater Maria de Sacratissimo Corde generalisanya. A ház ügyeit rendben találta és legnagyobb meglepődését fejezte ki a tapasztaltak felett. Különösen tetszett neki az Örökimádás-templom szépséges hitélete, amelynek létrejöttében nem csekély része van a reparatrix zárda szerzetesnői által adott vonzó jöpdának. Kifejezte abbéli meggyőződését, hogy okvetlen szükség van egy olyan II. házra, ahová a munkában kifáradt budapesti reparatrix apácák időnkint pihenni mehessenek. Azonban ehhez még több hivatás és anyagiak kellene. Imádkozunk mindkettőért, hogy az Oltáregyesületért oly önzetlenül fáradozó szerzetnek ez a régi vágya minél előbb teljesülhessen.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**